

Číslo jednací: 81 T 4/2016-301

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci jednal v hlavních líčeních konaných v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Aleše Vašků a soudců přísedících Boženy Skopalíkové a Josefa Hetzla a dne 14.10.2016 rozhodl t a k t o :

Obžalovaný

David L.

nar. xxx, trvale bytem xxx, t.č. bytem xxx, zaměstnaný xxx

j e v i n e n, ž e

dne 26. 5. 2015 kolem 6.00 hodin v xxx v bytě na ulici xxx, po předchozím požívání alkoholických nápojů a omamných a psychotropních látek požadoval po poškozené Elišce H., nar. xxx, pohlavní styk, přes její nesouhlas ji jednou rukou držel na matraci v ložnici a druhou ruku jí strkal do kalhotek, poškozená mu říkala, že to nechce, opakovaně se snažila stoupnout a odejít pryč, což se jí nepodařilo, neboť obžalovaný ji vždy stáhl zpět a když i následně odmítala pohlavní styk, udeřil ji rukou do obličeje, následně se poškozená snažila odejít do koupelny odkud si chtěla telefonicky přivolat pomoc, což se jí nepodařilo, neboť obžalovaný šel za ní, vzal jí telefon a přes její nesouhlas ji za ruku odtáhl do obývacího pokoje, kde ji povalil na gauč, poškozená se zvedla a chtěla odejít, načež ji opět povalil na gauč, snažil se jí roztáhnout nohy a dostat se opět rukou do jejích kalhotek, a když i nadále odmítala pohlavní styk, chytil ji nejprve pod krkem a poté za obličej, který jí stiskl tak, že musela otevřít ústa, kdy svůj ztopořený penis zasunul poškozené do úst, chytil ji rukou za zátylek a pohyboval její hlavou a takto ji donutil k orálnímu pohlavnímu styku, následně, když se poškozené podařilo vysmeknout a prosila jej, ať toho nechá, trval na tom, aby jej sexuálně uspokojila a donutil poškozenou, aby mu prováděla masturbaci až do jeho vyvrcholení, poté poškozenou pustil a tato z bytu odešla,

t e d y: jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a spáchal tento čin jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží

č í m ž s p á c h a l

zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **4 (čtyř) roků.**

Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje **do věznice s ostrahou.**

Podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá **ochranné léčení** protialkoholní a protitoxikomanické v ambulantní formě.

O d ů v o d n ě n í:

Důkazy provedenými v průběhu hlavního líčení byl zjištěn skutkový děj popsáný shora ve výroku tohoto rozsudku.

Obžalovaný **David L.** v přípravném řízení využil svého práva a k věci odmítl vypovídat. U hlavního líčení vypověděl, že s poškozenou se před tím vůbec neznal. Tehdy se vrátil ze závodu dračích lodí a domluvili se s partou kamarádů, že se sejdou v bytě, kde tehdy bydlel. Kolem 22:00 hod. se sešli v bytě, konkrétně on, Marek L., Filip Z., Martin H., Dušan F. a poškozená Eliška H. Poškozená se s Markem L. sešla už dřív, věděl, že spolu něco popíjeli. Na tom bytě se všichni bavili, popíjeli alkohol a kouřili trávu. Podle něj pili všichni asi stejně, pilo se hlavně víno, pak také tvrdý alkohol a pivo. Po půlnoci se Marek L. s poškozenou chystali jít spát a vařili ještě nějaké jídlo. Marek L. šel spát dřív, než poškozená, která tam s ním ještě chvíli zůstala. K dotazu obhájce obžalovaný uvedl, že poškozená tehdy rozhodně nebyla nějaká zamlklá, hodně se s nimi bavila a bylo poněkud zvláštní to, že před tím, než šla sama spát, tak před ním a dalšími kluky, které před tím neznala, chodila oblečená jen v tričku v kalhotkách. K dalšímu průběhu noci obžalovaný uvedl, že poté se společně s Filipem Z. a Martinem H. přesunuli do klubu 15 minut, kde seděli na baru a popíjeli hlavně tvrdý alkohol. To je poslední, na co si obžalovaný vzpomíná, neboť pak měl „okno“. První, co si následně pamatuje, je to, když se další den probudil kolem 13:00 hod. To odpoledne volal Marku L., který mu o celé události řekl s tím, že by měl jít na policii a Žižkovo náměstí, kam také obžalovaný šel a zde se dozvěděl, co se mělo stát. Po těch událostech začal obžalovaný pít alkohol ještě ve větší míře než do té doby. Také kouřil trávu a byl úplně vykořeněn ze situace, která se stala. Šel se proto sám léčit na psychiatrii ze závislosti na alkoholu a drogách, neboť nevěděl, jak má dál pokračovat. Na léčení byl nejprve krátce na psychiatrii v Olomouci a poté v Bílé Vodě, kdy dohromady to mohlo být asi 3 a půl měsíce. Po ukončení tohoto léčení měl ještě pár schůzek se známou, která pracuje v Olomouci na psychiatrii. V současné době pracuje jako tiskař. Obžalovaný k dotazu stran uvedl, že ani pokud si přečetl obžalobu, tak ani tak se mu nevybavují žádné střípky nebo útržky z toho, co se mělo dít v ranních hodinách v předmětném bytě. Uvedl, že si skutečně nevzpomíná to, že by mezi ním a poškozenou došlo k jakémukoliv fyzickému kontaktu. Poslední, co si vybavuje, je situace v tom baru. Večer před tím, když v bytě popíjeli, tak mezi ním a poškozenou rozhodně nedošlo k žádnému fyzickému kontaktu. On sám v průběhu celého večer a noci mohl vypít několik panáků rumu, určitě víc než 5, také vypil cca půl litru vína, možná nějaké šampaňské. Kolik trávy v průběhu noci vykouřil, není schopen přesně určit, vzpomněl si, že na stole ležela tráva a skleněnka a určitě tam tak tři nebo čtyři skleněny sám natlačil a vykouřil. Pokud bylo obžalovanému předestřeno, že v rámci toxikologické analýzy krve u něj byla zjištěna přítomnost methamfetaminu, tak k tomu obžalovaný uvedl, že si nevzpomíná, že by ten večer užil pervitin, nicméně vzhledem k tomu, že byl tehdy už dva roky uživatelem drog, tak je možné, že si

v opilosti dal i pervitin. Co se týče poškozené, tak podle jeho názoru tato pila alkohol a kouřila asi ve stejném množství jako ostatní. To, co se stalo, je mu velmi líto. Mrzí ho to.

Poškozená **Eliška H.** byla jako svědkyně vyslechnuta v přípravném řízení i před soudem. V podstatě shodně uvedla, že se 26. 5. 2015 setkala s Markem L., se kterým dřív chodila, rozešli se, ale byli v kontaktu. Sešli se kolem 18.00 hodin, chodili po městě. Pak šli do Tesca, koupili si tam víno, sedli si do parku, povídali si a pili víno. Oslavovali její maturitu. Začalo pršet a Marek navrhl, že půjdou pokračovat v oslavě k němu na byt. Nevěděla, kde přesně bydlí, jen že někde u Baumaxu. Dohodli se, že u Marka přespí do rána. Šli pěšky. Po cestě mu volal nějaký kamarád a Marek pak řekl, že je naberou autem u Šantovky. Ještě se Marka ptala, jestli tam bude jediná holka a když řekl, že jo, tak chtěla jet posledním autobusem domů. On ji ale přemluvil, že to bude fajn. V autě už seděli čtyři kluci, z nichž dva znala od vidění. Jeden se jmenuje Dušan a druhý má přezdívkou Hrabi. V bytě na místě zjistila, že spolubydlící Marka je nějaký David L. Toho viděla poprvé. Marek jí všechny představil a tak zjistila, že ten poslední kluk je Filip. V bytě si dali pár skleniček, ona měla asi dvě skleničky vína. Bavili se normálně, vařili rizoto. Když to snědla, tak jí to nesedlo, zvracela, protože nesnáší lepek. Kolem jedné ráno šli s Markem spát do vedlejšího pokoje (ložnice). Marek chtěl jít spát, protože ráno vstával do práce a ona chtěla jít, protože jí bylo špatně a také proto, že s těmi cizími nechtěla sedět sama. Na spaní jí Marek půjčil nějaké triko. Ráno jim zazvonil budík, Marek se začal oblékat a pakovat do práce. Byli domluveni tak, že ona odjede ranním autobusem do Nákla, kolem sedmi hodin. Marek řekl, ať zabouchne, jak půjde. V bytě byli v tu dobu sami, kdy a kam šli ostatní, neví. Ráno při oblékání volal ten David, to ví, protože ho Marek do telefonu oslovoval. Slyšela, jak se Marka ptá, jestli s ní spal. Marek mu odpověděl, že ne. Komentovala to a ptala se Marka, co je mu do toho. Marek odešel a ona ležela a chtěla dál spát. Asi za deset minut přišel do bytu zase Filip s Davidem. Filip si zul boty a šel hned za ní do ložnice. Lehl si k ní v oblečení, že bude spát. V ten moment přišel ale David, vytáhl Filipa z postele a táhl ho po zemi. Ona se začala zvedat, přišlo jí to zvláštní. Na klukách bylo vidět, že jsou silně podnapilí, možná i zfetováni, po dobu předchozího večírku se kouřila marihuana. Ona si jen potáhla, neví jestli kluci kouřili všichni. Než se stačila vyhrabat z postele, tak byl David zpět v pokoji. Po cestě se svlékal, stahoval tričko a rozepínal gatě. Viděla, jak Filip vedle leží na zemi a nehýbá se. David přišel k posteli, když ona na ní už seděla a zvedala se, přišel k ní, zezadu ji obejmul rukama a povalil na postel na bok. U toho říkal, že si to spolu pěkně užijí, že to bude fajn. Řekla, že v žádném případě. Když ho odmítla, tak ji nepustil a začal se jí dobývat do kalhotek. Jednou rukou ji držel v sevření a druhou ji strkal pod kalhotky. Nelíbilo se jí to, řekla, že to nechce, snažila se dostat pryč, zvednout se a odejít. On ji ale vždycky stáhnul zpět. Při tom zápasu se uhodila do poličky nebo stolku. Uhodila se do kolene. Byla u toho asi dost hlučná. Najednou se v místnosti objevil Filip a řekl, že nebude ležet na zemi a lehl si na tu matraci k nim. Lehl si za Davida. Na příchod Filipa reagoval David tak, že jí řekl „drž hubu“. Ona to vyhodnotila tak, že když tam je někdo další, že jí pomůže. Tak začala Davidovi hlasitě říkat, ať na ni nesáhá a ať toho nechá. V ten moment dostala od Davida facku. Zda to viděl Filip, neví, ležel k nim zády. Jestli něco slyšel, neví, nijak nereagoval. Požádala Davida, jestli může do koupelny, chtěla si opláchnout obličej, protože jí po té facce páčila tvář. On ji pustil. Nenápadně vzala svůj telefon a odešla do koupelny. Chtěla se tam zamknout a zavolat pomoc. Jenže to nestihla, David šel hned za ní. Viděl, že se snaží telefonovat, tak ho to rozzuřilo, vzal jí telefon a začal jí nadávat s tím, že pokud to někomu řekne, tak z ní udělá kurvu, že to chtěla ona a že jí udělá ze života peklo. Řekla, že ji uhodil, že ji to bolí a on se začal omlouvat. Pak ji chytil za ruku a táhl za sebou do obývacího pokoje, tam ji povalil na gauč. Začal ho rozkládat tak, že vysunoval spodek. Podařilo se jí

zvednout a chtěla jít do ložnice pro věci a z bytu. Když viděl, že jde vedle, tak ji zase chytil a povalil na gauč. Byl nahý. On se jí snažil roztáhnout nohy a dostat se rukou do kalhotek. Řekla mu, že má zrovna své dny a on řekl, že mu to nevadí. Snažila se ho odradit s tím, že si vymění telefonní čísla a sejdou se jindy, ale to nechtěl. Pak ji na sebe stáhl tak, že měla hlavu v jeho rozkroku a on v jejím. Protože ji v ten moment nedržel, tak se snažila z něj slézt. Chytil ji pod krk a pak ji chytil za „škraně“. Stiskl ji tak, že to bolelo a pusy musela otevřít. Měl ztopořený penis a donutil ji zasunout ho do pusy. A to tak, že ji za ty stisknuté škraně táhnul k penisu, až jí ho strčil do pusy. Až jí ho strčil do pusy, tak ji pustil za škraně, chytil ji vzadu za zátylek. Chvilí pohyboval s její hlavou, když měla jeho penis v ústech. Ona pak ucukla, jemu vyklouznul ven a prosila ho, ať toho nechá, že to nechce. Trval na uspokojení a pořád ji držel za zátylek. Byla už tak zoufalá, že když řekl, že až bude po všem, že ji pustí, tak jí pak bylo jedno, že ho uspokojí rukou. Navrhla mu tedy, že mu to udělá rukou, ale hlavně, aby ji pak pustil. Začala mu to dělat rukou, ale dívala se vedle. Ptal se, proč se na něj nedívá, že je to tak hezké. Řekla, že se jí to totálně hnusí. Po chvíli došlo k jeho ejakulaci, kdy ejakuloval na své břicho. V ten moment mu bylo všechno jedno. Pustil ji a už si jí vůbec nevšímal. Ležel a nic nedělal. Odešla do ložnice, kde na matraci ležel Filip. V tu chvíli už brečela. On vypadal, že spí, ale jak si k němu klekla, tak byl hned vzhůru. Potichu mu řekla, ať jí půjčí mobil. Její se vybil. Filip jí řekl, že si má k němu chvíli lehnout, že počkají, až David usne a půjdou z bytu. Ona už hodně brečela, že už chce jít pryč. Neví, proč Filip chtěl počkat, až David usne. Nechtěla tam být, tak řekla, že okamžitě odejde a oblékala se. Sbalila si věci, Filip šel z bytu s ní, David ležel na gauči a vypadal, že spí. Dveře od bytu zabouchli. Filip jí nabídl, že ji odveze domů, hned mu řekla, co se jí stalo. Ptala se, proč jí nepomohl. On řekl, že neví, že byl celou dobu vzhůru, všechno slyšel, že psal své bývalé přítelkyni, že vedle v místnosti znásilňují slečnu a že neví, co má dělat a že chce pryč. Potom volal Markovi. Řekl mu, co se stalo, Marek chtěl mluvit s ní, ona mu řekla, co se stalo. Telefon potom předala zase Filipovi. Domlouvali se na tom, co s celou věcí podniknou, že se sejdou, jak přijde Marek z práce. Víc neslyšela. Filip ji odvezl do Nákla. V autě mu řekla, že celou věc oznámí na policii. On se k tomu nijak nevyjadřoval. V autě před domem jí ještě říkal, že má počkat na Marka, že to spolu všichni nějak vyřeší. Ona šla domů a hned telefonovala matce. Popsala, co se stalo a ptala se, jestli má říct, že je to znásilnění. Šla se umýt, vůbec ji nenapadlo, že by měla zůstat tak. Chtěla se za každou cenu umýt. Začala si přepírat kalhotky. Pak volal matčin přítel, který pracuje v nemocnici, že má za ním hned přijet do nemocnice na vyšetření a že už volal kriminálku. Ona jela prvním autobusem na vyšetření a pak s policií. Filipovi na facebook oznámila, že věc bude řešit, že to oznámí. Zážitek se jí vrací, špatně spí, budí se hroznými sny, pokud potká obdobného člověka na ulici, tak se bojí. Původně nabízeného psychologa odmítla, myslela si, že bude v pohodě. U kamarádů přespává často. Dále svědkyně na počátku výsledku uvedla, že nejprve jí po tom oznámení psal Marek L. takové chápavé SMS, že je mu to líto, co se jí stalo, že to spolu zvládnou. Pak se to po nějaké době změnilo a 29. 5. 2015 jí napsal „že by ho zajímalo, jestli ji musel nutit, nebo jestli to sama chtěla, že ví, jak málo stačí, aby to v ní vřelo“. 3. 6. 2015 jí psal „že by ho zajímalo, zda by znásilněná holka chodila ven s klukama“ a tím podle ní reagoval na to, že ji potkal s jedním klukem na Poděbradech. 4. 6. 2015 jí napsal „že ví, jak to bylo, že spoléhá na to, že to bude soudit někdo, kdo neví jaká je levná špína“. Na otázku obhájce, jaký byl před projednávanou událostí vztah poškozené k sexu, tato uvedla, že před tím ho měla hodně ráda, provozovala ho tak 2x do týdne, ale teď ho nevyhledává. V době, kdy neměla přítele, tak sex provozovala s milencem. V mezidobí od projednávané události do dne výsledku na policii měla jednu pohlavní styk s mužem a měla také schůzky s kamarády.

U hlavního líčení poškozená k dotazům stran k vlastnímu psychickému stavu po události uvedla, že nejhorší byla doba bezprostředně poté, kdy první týden nemohla spávat a problémy se spaním trvaly zhruba jeden měsíc. Stále jí nedělá dobře, když se mluví o znásilnění a také to, když by měla potkat lidi, kteří s ní tehdy byli na tom bytě. Když na ulici potkala obžalovaného, tak z toho byla potom celý den špatná a doma brečela. Občas si na tu událost vzpomene, asi tak jednou do měsíce se jí o tom zdá i sen, v důsledku kterého se vzbudí. Zhruba měsíc poté, co se stala tato událost, si našla kluka, se kterým byla zhruba dva měsíce a poté přítele, se kterým je dodnes. Co se týče intimního života v rámci partnerského vztahu s přítelem, tak nyní již v tomto směru nemá žádný problém. Dříve měla problém s prováděním orálního sexu, to jí vadilo, ale ostatní sexuální praktiky jí nevadily. Odpor k orálnímu sexu přešel až se současným partnerem. Poškozená dále uvedla, že v současnosti bydlí s přítelem v podnájmu, z bytu od matky se odstěhovala asi dva měsíce po projednávané události, možná o něco déle. Chtěla si žít život po svém a být samostatná, užívat si života. Často chodila do klubu s kamarádkami. Matka si představovala její život jinak a nelíbil se jí její životní styl. Nyní se s matkou již normálně stýká, před tím se nějakou dobu nestýkaly. Poté, co odmaturovala na Slovanském gymnáziu v Olomouci, tak neuvažovala o tom, že by šla dál na vysokou školu. Nějakou dobu po znásilnění nikde nepracovala, bydlela pak i u kamarádů, kteří jí finančně pomáhali a následně začala pracovat v kasinu jako obsluha vyplácející výhry z automatů. Tam pracovala asi tři měsíce a poté začala pracovat v jiném kasinu jako krupíerka, kde je zaměstnaná doposud. Marek L. jí zpočátku po té události chtěl pomáhat, pak se ale jednou potkali na Poděbradech, kam poškozenou „vytáhnul“ její kamarád. Tehdy se šli ven jenom projít a Marek L. jí pak psal SMS zprávy v tom smyslu, že jí nevěří.

Svědék **Filip Z.** byl vyslechnut v přípravném řízení i u hlavního líčení. V přípravném řízení uvedl, že s obžalovaným se zná, ví, že bydlel v bytě na ulici xxx. Jednalo se o byt jeho babičky. 25. 5. 2015 si s Davidem telefonoval, kdy mu říkal, že jede z Německa, že byl na nějakých závodech a že se má za ním stavit. Neříkal, že u něj doma bude nějaká oslava. 25. 5. 2015 kolem 22.00 hodin za ním přišel domů, do jeho bytu. Sebou přinesl láhev rumu a několik sklenic piva. Dorazil tam ještě se dvěma kamarády a téměř současně přijel i David z Německa. Volal také Marek L., že stojí u Šantovky s Eliškou H. a že pro něj mají přijet, protože prší. Tak se ocitli všichni u Davida doma. Byl tam on, David, Marek L., Eliška, Martin H. a Dušan F. Popíjeli a bavili se. V bytě u Davida měli také nějaké hulení. Neví, kdo to donesl, na stole u Davida v obývacímu ležela trocha marihuany a tu hulili ze skleněny. David trávu kouřil taky. Eliška pila alkohol, vypila nějaké víno a měla jednoho panáka rumu. Hulit ji neviděl. 26. 5. 2015 kolem 02.00 hodin odešel z bytu s Davidem a Martinem H. V bytě zůstal L. a Eliška, když Dušan F. odjel dřív. On pak byl s Davidem v klubu na ulici Komenského. Kolem 05.00 hodin se vrátili zpátky do bytu. V baru pili sekt a nějaké panáky tvrdého alkoholu, celkem toho vypili hodně. Po návratu do bytu si šel lehnout na matraci, kde spala Eliška. Za ním přišel David, nějak ho chytil a odtáhl z té matrace do vedlejšího pokoje. Nic neříkal. Pamatuje si, že byl úplně mimo, napadlo ho, že to David chce na Elišku zkusit. Řekl Davidovi něco v tom smyslu, ať si užije, on sám ležel na zemi, měl sucho v ústech a šel se napít na záchod. Když se vracel ze záchodu, chtěl si opět lehnout na matraci v pokoji. Když otevřel dveře od pokoje, tak na matraci viděl Davida a Elišku, jak spolu leží, oba byli zády k němu. Nic nedělali, myslel si, že spí. Tak si k nim lehl, protože tam bylo nějaké místo a snažil se usnout. Eliška s Davidem se zvedli a odešli do obývacího. On zůstal v ložnici na matraci. Z obývacího byly slyšet zvuky, nemohl usnout. Ty zvuky z obývacího mu

připadaly, že ti dva spolu mají sex. Vůbec ho nenapadlo, že se může jednat o znásilnění. Rozuměl jim každé desáté slovo, ze začátku nemluvíli. David něco mluvil o Markovi a pak si pamatuje, že Eliška naříkala. V tu chvíli ho to začalo děsit a říkal si, že by tam měl jít. Pomyslel si, že ji David znásilňuje, ale nešel se tam podívat, protože Eliška nevolala o pomoc. Nechtěl si připustit, že se vedle něco děje. V tu chvíli stále ležel a psal SMS kamarádce Kateřině, že ten hajzl, měl na mysli Davida, ji znásilňuje. Kateřina mu neodepsala, spala. Když psal SMS, tak z obývacího přišla Eliška, byla vyděšená a ptala se ho, jestli má telefon. Dal jí telefon do ruky, obejmul ji a řekl, ať nepláče. Eliška opakovala, že chce jít pryč a on měl strach, jak by se zachoval David, kdyby s ní odešel. Po chvíli Eliška řekl, že musí pryč. David ležel vedle na gauči na zádech, měl překřížené ruce a zavřené oči. Tak odešli pryč z bytu. On si šel pro auto do servisu a odvezl Elišku domů. Eliška předtím zůstala v bytě, Marek ji tam nechal, šel do práce a nechal ji spát. Když šla Eliška s Davidem do vedlejšího pokoje, nebránila se. Neviděl, že by se David k Elišce choval násilně a neví, co na sobě měla oblečeného. Zvuky z vedlejšího pokoje, připomínající soulož, slyšel asi pět minut. Předtím, než odjeli do klubu si nevšiml nápadné náklonnosti Elišky k Davidovi. Ke své výpovědi předložil svědek záznamy SMS ve svém mobilním telefonu, které zasílal své přítelkyni Kateřině A. Tyto jsou ve znění „ten hajzl tady znásilňuje holku, já nevím, co má dělat“, „to je peklo, já nevím, jak to zastavit, já nechci“.

U hlavního líčení svědek oproti přípravnému řízení uvedl, že si myslí, že „je to celé vykonstruované a přehnané“. V této souvislosti uvedl, že si myslí, že poškozená s obžalovaným zpočátku chtěla jít nejdříve dobrovolně, protože „jinak by s ním neodešla z ložnice do obývacího pokoje“. Pokud byla svědkovi podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu čtena jeho výpověď z přípravného řízení, tak k této uvedl, že tehdy vypovídal tak, jak si to právě vzpomínal, pokud hovořil o tom, že poškozená naříkala, tak to si již nevzpomíná. K dotazu předsedy senátu svědek v této souvislosti uvedl, že se mu po příchodu z baru chtělo spát, byl opilý, a proto si lehl na matraci vedle obžalovaného a poškozené, kteří se krátce nato zvedli a odešli. Toto si svědek vzpomíná proto, že jakoby cítil, že ho někdo překračuje. Pootevřel proto oči a periferně viděl, že odcházejí. Svědek uvedl, že však neví, jakým způsobem a v jakém pořadí z místnosti odcházeli.

Svědka **Marek L.** byl v přípravném řízení vyslechnut dvakrát a následně vypovídal i u hlavního líčení. Svědek nejprve uvedl, že 25. 5. 2015 kolem 22.30 hodin se sešli on a Eliška v bytě u Davida L., kdy chtěli společně zapít Eliščinu a Filipovu maturitu a Davidův úspěch při závodě lodí. Měli sraz u Šantovky, kdy Dušan F. a David pro ně přijeli. Oslava probíhala v pohodě. Popíjeli alkohol a pokuřovali trávu. Jestli hulila i Eliška, to neví. On trávu hulil také, i Filip s Davidem. Pili sekt, pivo. Kolem jedné ráno si šel s Eliškou lehnout. Leželi v ložnici na matraci. On šel druhý den do práce, Eliška nemusela. Vstával kolem 4. 45. hodin, to byl v bytě jen on a Eliška. Když odcházel, tak potkal Filipa a Davida, ještě jim řekl, ať jsou potichu a nedělají bordel. Pokud jde o Elišku, je to jeho kamarádka, občas milenka. K mužům má kladný vztah, partnery střídá často. Pokud jde o Davida, toho Eliška viděla poprvé. V další výpovědi svědek uvedl, že s Eliškou H. měl někdy něco dávno, a to s tou událostí nemá nic společného, jejich vztah byl neutrální. Poté, co věc začala prošetřovat policie, tak se přestali bavit úplně, s tím, že pak se člověk nechce bavit s takovým člověkem, když on ví, jak to bylo a o co šlo. Davida L. zná léta, býval to jeho nejlepší kamarád, spolu i bydleli v době, kdy se ta událost měla stát. Uvedeného večera se s Eliškou potkal tak, že jí napsal SMS, že se uvidí, dají si víno, pokecají a bude dobře. Bylo to domluvené tak, že věděla kam jde, že tam bude víc kluků a všechno v pohodě. Až na

dotaz policejního orgánu svědek upřesnil, že původní domluva byla, že se půjde na víno do města, byl tam jen on a Eliška a teprve v průběhu popíjení ho napadlo, že půjdou ještě k němu do bytu. S tím Eliška souhlasila. Na tom, že by tam souložili, předem domluveni nebyli, ani o tom nemluvili a kdyby k tomu došlo, tak by to podle svědka byla třešnička na dortu, zkrátka něco navíc. V parku vypili asi 1,5 litru vína. Nebavili se o tom, že by u něj Eliška přespala, ale bylo to tak nějak z podstaty věci jasné. V bytě už byl David L., Kamil S. a možná Martin H. Možná tam ještě někdo další, ale to už je dlouho. Popíjeli a bavili se. Také kouřili marihuanu. Eliška asi nehulila. On ano a obviněný taky, na tom není nic špatného. Neví, kdy šel spát, byl už hodně opilý a měl jít druhý den ráno do práce. Do práce vstával kolem 5.30 hodin. Spát šel do ložnice. Podle něj nikdo z večírku neodešel ani nepřišel. Eliška byla ožralá tak jako všichni. Když ráno vstával do práce, tak všichni spali. Byla tam Eliška, asi S., u toho si ale není jistý a H. asi odešel v průběhu večera. Ráno tam byl Filip Z., přičemž ten tam byl asi celý večer. Byl opilý i ráno. Po předestření své vlastní předchozí výpovědi svědek připustil, že Filipa Z. a Davida L. ve skutečnosti potkal, když šel z bytu ven, takže v době předtím v bytě nebyli. Skutečně jim říkal, že až přijdou do bytu, ať jsou potichu, nedělají bordel, že tam Eliška spí. Byl ožralej. V práci na něm nikdo nic nepoznal, protože stejně dělá sám. Někdy v průběhu šichty mu bylo zatelefonovalo, že na bytě mělo k něčemu dojít. Myslí, že úplně nejdřív mu volala Eliška a řekla, že ji znásilnil, byla urvaná, běsnila a řekla, že se jí to stalo. Neřekla, kdo jí to měl udělat, jen, že byla znásilněná. Ani nic bliž nespecifikovala, jak to znásilnění mělo probíhat. Nechápal, co se tam mohlo stát. Myslí si, že pak volal na mobil Filipa Z. a ptal se, co se ho stalo a jak to bylo. On mu říkal, že za ním Eliška přišla s tím, že byla znásilněná, že to nechtěla, ať ji odveze domů. Ale už v tom telefonu později mu říkal, že se mu to nezdá, že šla sama, myslím dobrovolně. Pak řekl, že ji odveze domů a že se uvidí. S Eliškou H. o tom znásilnění nemluvil a ani ji nějak nekontaktoval přes sociální síť. Myslel si, že obviněný je ten špatný, že to udělal. Později, když viděl, co viděl, tak ho to přesvědčilo, že to bylo jinak. Tím myslí to, že Elišku viděl asi tři týdny po tom znásilnění a připadalo mu, že známky, že by byla znásilněná nejeví vůbec. Potkal ji prostě na Poděbradech s nějakým neznámým klukem, normálně se vedli za ruku, byla usměvavá, jak ho viděla, tak jí sklaplo a proto si myslí, že je to fraška. Jinak mu potom obviněný říkal, že to sama chtěla, že se mu omlouvá, že to nebylo nic proti němu a že prostě tam k žádnému znásilnění nedošlo. S obviněným si po té události telefonoval. On volal jemu, ptal se, kde je, a říkal, že si nic nepamatuje. Obviněnému říkal, že je na policajtech a on byl z té situace „úplně v piči“. U hlavního líčení svědek k dotazům stran doplnil, že ho překvapilo, že poškozená před tím, než šla spát, tak v bytě před ostatními kluky chodila „polonahá“. Nevšiml si však, že by se v průběhu celého večera chovala k někomu nějak vyzývavě.

Svědčyně **Pavla K.**, matka poškozené, byla vyslechnuta v přípravném řízení i v rámci hlavního líčení. Svědkyně v podstatě shodně uvedla, že o celé události se dozvěděla tak, že jí ten den telefonovala dcera. Už přesně neví, co jí řekla, ale obsahem bylo, že ji znásilnil nějaký kluk, že se jí to stalo někde na bytě v Olomouci a že u toho byl ještě nějaký jiný kluk. Jména jí do telefonu neřekla. Jen ještě něco v tom smyslu, že ji někdo zavezl domů. Ptala se jí, proč s tím nešla na policii, ale ona do toho telefonu plakala a myslí si, že jí to ani nijak nezdůvodňovala. Ještě v tom telefonátu se domluvily, že to půjde na policii oznámit a také, že půjde na ošetření do nemocnice. Vzpomíná si, že v té nemocnici s ní byl ještě její druh Zdeněk V. Dcera měla nějaké modřiny, ale nebyla domlácená až tak moc. Spíš byla „vyšínutá“, víc než obvykle. Byla uplakaná a vyděšená. V ten večer jí připadla i zmatená. V následujících dnech to spolu probíraly, ale už si přesně nepamatuje, co jí říkala. Sdětila zhruba to, že v tom bytě mělo těch kluků být víc a že z nich znala

jen jednoho. Říkala i jméno toho, kdo jí to měl udělat, měl jakoby dvě křestní jména, myslí si, že L. David, ale to neví přesně. Svědkyně uvedla, že už si přesně nepamatuje, co říkala, ale ten kluk měl po ní nejdřív chtít pohlavní styk a pak ho měla uspokojovat orálně. Ve vedlejší místnosti měl být ještě nějaký další kluk, který to měl vidět a slyšet, měla ho prosit o pomoc, ale on jí nepomohl. Ten druhý kluk ji měl pak odvézt pryč. Dcera byla asi měsíc po té události uplakaná, nechtěla nikam chodit a říkala, že nemůže spát. Připadala jí taková vyděšenější a v šoku, ale jinak nějaké změny v jejím chování nepozorovala. V přípravném řízení svědkyně uvedla, že dcera se z domácnosti asi 4 měsíce po té události odstěhovala. Co byla plnoletá, tak se s ničím nesvěřovala, byla prostě dospělá, žije si po svém. S dcerou se nevidá, ví, že žije v Olomouci s nějakým klukem, co se jmenuje Matěj, ale víc neví. U hlavního líčení k dotazům stran doplnila, že poškozená byla hodné dítě. Sama ven přes noc začala chodit až od 18 let. Bezprostředně po té události na tom byla psychicky špatně, byla zamlklá, uplakaná, v noci se budila hrůzou a asi měsíc až dva nechtěla chodit sama ven. Asi měsíc před konáním hlavního líčení svědkyně s poškozenou ve městě náhodně zahlédly svědka Filipa Z., na což poškozená reagovala tak, že nechtěla jít stejným směrem, byla vyděšená a plakala.

Svědék **Zdeněk V.** vypovídal jak v přípravném řízení tak i u hlavního líčení. Svědek uvedl, že poškozená není jeho biologická dcera, ale bere ji tak. 26. 5. 2015 byl v práci, když mu telefonovala družka, že Eliška byla znásilněná. Říkala, že dcera je v tu chvíli doma, že už se měla osprchovat, mohlo to být kolem deváté ráno. On volal Elišce a řekl jí, ať přijde do nemocnice na vyšetření, sedne na autobus a přijede. Eliška skutečně po chvíli přijela a on ji nasměroval přímo na urgentní příjem k ošetření. Pak ještě volal známému od policie, co má dělat, ten mu řekl, že to má oznámit. Proto potom volal na linku 158 a vše oznámil. Už si přesně nepamatuje, co mu Eliška řekla. Měla být v nějakém domě, přespávat u kamaráda. Pak se jí nějaký kluk měl pokusit znásilnit, měl jí dát pár facek nebo pěstí. Měl ji nutit k pohlavnímu styku, ale ona měla své dny a musela mu ho vykourit. Říkala, že ten kamarád, u kterého přespávala, měl jít do práce a pak tam přišli nějakí dva a jeden z těch dvou jí to měl udělat. Říkala, že se snažila ubránit, že někam utíkala, byla v koupelně a tak dále. Ten druhý kluk, co u toho měl být, ten prý nic neudělal, ale ani jí nijak nepomohl. V nemocnici si všiml, že měla nějaké odřenininy na rukách a na nohách. Eliška mu připadala taková otřesená, v šoku, byla bledá. Asi tak měsíc nebo dva po té události se odstěhovala. Asi tři dny po té události nechtěla chodit ven, jiné výraznější změny v chování poškozené svědek nepozoroval. U hlavního líčení svědek k dotazům stran uvedl, že poškozená byla nějakou dobu ubřečená, bála se chodit ven a byla taková zdrženlivější. Také mu říkala, že potkala jednoho z těch mladíků ve městě a že se jí udělalo nevolno. Poté, co byl svědkovi za účelem odstranění rozporů ve výpovědi podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu přečten protokol o jeho výsledku z přípravného řízení, svědek k tomuto uvedl, že pokud tehdy hovořil o třech dnech, tak ty tři dny byly opravdu nejhorší, poškozená byla tehdy uplakaná a nechtěla vůbec vycházet z domu.

Ze znaleckého posudku vypracovaného znalcem **MUDr. Tomášem Novákem**, znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a znalkyní **Mgr. Kateřinou Vinklárkovou**, znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, a z výpovědí těchto znalců z hlavního líčení bylo zjištěno, že v důsledku sexuálního a fyzického útoku obžalovaným se u poškozené rozvinula posttraumatická stressová porucha. Mezi její projevy pak patří především úzkostně - depresivní reaktivita, narušení spánku, znovuprožívání traumatických událostí ve

vzpomínkách a děsivých snech, vyhýbavé chování u situací asociujících předmětný rámec. Dále narušení celkové psychické kondice a výkonu a v případě poškozené i následné narušení její sexuální aktivity. V době vyšetření poškozené znalci (26. 2. 2016) již dochází k uspokojivému odeznívání jak intenzity, tak četnosti prožívání nepříznivých příznaků. Tyto však dosud nejsou kompletně vymizelé.

Po zhodnocení osobnostního vývoje a výbavy poškozené, zejména s přihlédnutím na její strukturovanost, zacházení s emočními prožitky a se stresem a při zohlednění aktuálního stavu vyrovnávání se s prožitkem projednávaných okolností, nepředpokládají znalci trvalý vliv následků činu na její osobnost. Nelze však zcela s jistotou vyloučit mírné posuny osobnostních nastavení vůči druhým, zvláště ve smyslu dysbalance polaritý „důvěra“ versus „obezřetnost“. Pokud jde o osobnost poškozené, nebyla znalci shledána taková konstelace osobnostních rysů, která by opravňovala ke stanovení diagnostické kategorie porucha osobnosti. Způsob jejího sdělení o šetřených událostech odpovídá jejím osobnostním a intelektovým charakteristikám. Neuplatňuje se u ní zjevná agravace či manipulace prožitku, není přítomna případná účelovost ve smyslu zisku sekundárních benefitů. Psychické obsahy a pochody, které při reprodukci uvádí, patří k charakteristickým při účasti v obdobných interakcích. Z forenzního hlediska lze její výpověď považovat za výpověď o jí reálně prožité situaci. V důsledku napadení a sexuální aktivity, ke které byla donucena, utrpěla poškozená nejen nezávažné fyzické poranění, ale především duševní traumatizaci. Napadení pro ni bylo nečekané a náhlé, razantně realizované a neměla vůči němu možnost obrany ani úniku. Konsekventně poškozená zažívala intenzivní pocity zmatku, nebyla paralyzovaná, pokoušela se ještě o strategii k odvrácení realizace nechtěného sexuálního aktu (vzdálit se v rámci bytu, zavolat si pomoc, „smlouvat“ o odložení realizace aktu). Po skončení u ní došlo k uvolnění prožitku stresu formou intenzivní reakce (pláč) a urychleného opuštění bytu se směřováním domů.

V rámci dalšího rozvoje posttraumatické stresové poruchy se u poškozené manifestují potíže v emoční sféře, vykazovala narušení spánku, určitou nejistotu a dyskomfort při kontaktu s cizími muži, kteří typově připomínali obžalovaného. Narušení je patrné i v oblasti sexuality a následném sblížení se současným přítelem k poruchám prožívání intimity. U poškozené znalci detekují i další významný zdroj její traumatizace v podobě očekávané, leč nerealizované pomoci, ze strany svědka přítomného v bytě. Na tomto podkladě zažívá další pocity nejistoty až bezmoci a frustrace. Aktuálně znalci zjišťují zatím uspokojivý průběh sanačních procesů a lze podle nich očekávat další příznivý vývoj psychického stavu poškozené do budoucna. Časový rámec asi půlročního odstupu podle znalců odpovídá zvyklému průběhu nekomplikovaného odeznívání. U poškozené znalci nezjistili prvoplánový motiv msty či jiné formy satisfakce vůči obžalovanému.

Znalec MUDr. Tomáš Novák u hlavního líčení k dotazům stran doplnil, že s ohledem na konkrétní dopady posttraumatické stresové poruchy na poškozenou by tuto hodnotil jako středně závažnou, kdy nelze hovořit o tom, že by se jednalo o nejintenzivnější formu psychické poruchy, která obvykle vyžaduje psychiatrickou intervenci bez ohledu na vůli dotčené osoby. Stejně tak však není namístě nějak bagatelizovat charakter psychických problémů poškozené, které u této vznikly v důsledku prožitého traumatu. Pokud bylo zmíněno, že poškozená měla velmi krátce poté, co měla být znásilněna, dobrovolný pohlavní styk s jiným mužem, mohlo to dle znalce

souviset s její předchozí afinitou k sexuálním interakcím, kdy to mohla být i určitá strategie, jak překonat narušenou intimitu a otestovat svou schopnost vrátit se k dříve oblíbeným aktivitám. Znalec však v této souvislosti uvedl, že tyto úvahy zmiňuje jako možné hypotézy, aniž by bylo možné je verifikovat.

Znalkyně Mgr. Kateřina Vinklárková v rámci hlavního líčení k dotazům stran doplnila, že z forenzního hlediska je specifická věrohodnost poškozené dobrá. Znalkyně uvedla, že pokud by v rámci psychologického vyšetření zjistila to, že poškozená nesplňuje psychologická kritéria tzv. obecné a specifické věrohodnosti, tak by to nepochybně uvedla již v rámci písemného posudku v odpovědi na doplňující otázku. Nic takového však u poškozené zjištěno nebylo, nebyl zjištěn žádný motiv poškozené k tomu, aby se mstila obžalovanému nebo nějak nadhodnocovala či agravovala své prožitky. U poškozené nebyla zjištěna ani žádná snaha po nějakém sekundárním zisku, tedy nic, proč by poškozená ve věci lhala. Znalkyně také uvedla, že poškozená nikdy neměla studijní ambice, chtěla si pouze dodělat maturitu. Studium na gymnáziu dříve dokonce i přerušila a nějakou dobu tam chodila jen proto, že to chtěla její matka.

Ze znaleckého posudku vypracovaného znalcem **MUDr. Petrem Ročkem**, znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a ze znaleckého posudku vypracovaného znalcem **PhDr. Pavlem Koldou**, znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, a z výpovědí těchto znalců z hlavního líčení bylo zjištěno, že v době spáchání projednávaného skutku trpěl obžalovaný alkoholickou intoxikací a bylo u něj zjištěno škodlivé užívání až závislost na alkoholu a psychoaktivních látkách. Tato intoxikace měla vliv na jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti tak, že jeho schopnosti rozpoznávací byly částečně sníženy, nikoli však podstatně a ovládací schopnosti byly sníženy rovněž částečně a toto snížení se blížilo podstatnému. Pro závislost na alkoholu a psychoaktivních látkách je pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný. Znalec psychiatr pokládá za vhodné uložení ochranného léčení protialkoholního a protitoxikomanického.

Osobnost obžalovaného je nezralá, s prvky afektivní lability, instability, s náznaky možného častějšího i maladaptivního chování (okamžité uspokojování potřeb), nicméně nelze u něj konstatovat poruchu osobnosti. Rozumové schopnosti obžalovaného se pohybují v pásmu průměru, spíše s inklinací efektivy využití do podprůměru. Mezi obžalovaným a poškozenou neexistovala žádná historie vztahu a z hlediska psychologa lze konstatovat, že šlo o kontakt náhodný. Obžalovaný má sklony k silovému sebeprosazení, ale nejde o patologickou agresivitu. Z hlediska prognózy dalšího vývoje osobnosti je zásadní další vývoj drogové kariéry. V případě trvalé a úplné abstinence nelze vyloučit i bezproblémovou resocializaci do pozice společensky akceptovatelného osobnostního profilu. Obžalovaný je schopen zapamatovat si prožitky a vjemy a tyto věrohodně reprodukovat za předpokladu, že tak vědomě chce činit. Nelze vyloučit v důsledku intoxikace psychotropními látkami i fáze výpadku paměti.

U hlavního líčení znalec MUDr. Petr Roček k dotazům stran doplnil, že pokud by obžalovaný v průběhu inkriminované noci vykouřil 4 skleněnky s marihuanou, tak i v kombinaci s množstvím alkoholu, který v téže době zkonzumoval, by to nemělo zásadní vliv na jeho závěry o míře, v jaké byly ovlivněny rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného v době, kdy mělo

dojít ke spáchání trestného činu. Pokud jde o vzájemný vztah současného užití alkoholu a marihuany, tak není známo, že by se tyto látky navzájem nějak katalyzovaly, obě jsou na sobě relativně nezávislé. Znalec PhDr. Pavel Kolda k dotazům stran doplnil, že on z pohledu adiktologa považuje zmiňovaný půl rok abstinence obžalovaného od alkoholu a drog za jakýsi první krok, kdy o úspěšné abstinenci lze hovořit až po dvou letech abstinence a o abstinenci, která vykazuje jakousi odolnost, lze hovořit až po asi 10 letech abstinence. Prognóza dalšího vývoje obžalovaného je tedy závislá na tom, zda bude v dlouhodobém horizontu schopen abstinovat či nikoli.

Ze znaleckého posudku zpracovaného znalkyní **RNDr. Kateřinou Zedníkovou**, znalkyní z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie (č.l. 98-101), který byl u hlavního líčení jako důkaz čten podle § 211 odst. 5 tr. řádu, bylo zjištěno, že obžalovanému byl dne 27. 5. 2015 v 01.05 hodin proveden odběr krve a moči. Toxikologickým zkoumáním bylo zjištěno, že ani v krvi, ani v moči se nenachází ethanol. V krevním vzorku bylo zjištěno 5,2 ng/ml THC, 73,3 ng/ml THC karboxylové kyseliny a 30,2 ng/ml methamfetaminu.

V rámci hlavního líčení provedl soud řadu **listinných materiálů**, z nichž je třeba zmínit především následující:

- lékařská zpráva (č.l. 19). Z lékařské zprávy vyplývá, že u poškozené Elišky H. byly zjištěny dva hematomy na kolenou, exkoriace na levém stehně v délce 5 cm a exkoriace na pravém rameni v délce 2 cm. Uvedená zranění jsou zachycena i na fotodokumentaci.

- protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací (č.l. 20-24). Z těchto listin je patrné vnitřní uspořádání předmětného bytu v domě na ulici xxx, zejména je zde zřejmý pohled na na zemi ležící matrace v jednom pokoji a na rozložený gauč v obývacím pokoji. Na konferenčním stolku v obývacím pokoji bylo v době ohledání místa činu větší množství otevřených lahví, mj. lahví od alkoholu. Celkově je patrné, že v celém bytě je enormní nepořádek.

- protokol o prohlídce těla s fotodokumentací (č.l. 25-28). Na fotografiích je zachycen pohled na poškozenou, kdy prohlídka byla provedena policejním orgánem dne 26. 5. 2015 v 14:40 hod. V horní části těla poškozené, konkrétně v oblasti šije, se nachází poranění kůže, a to škrábance vedené různými směry, škrábance jsou o velikosti 13x8 cm. Jedná se o povrchové poranění kůže. Na pravém rameni se nachází povrchová oděrka kůže o velikosti 2x1,5 cm, v dolní části těla na levé vnější straně stehna se nachází povrchová oděrka kůže velikosti 5x1 cm, v oblasti pravého třísla povrchová oděrka kůže velikosti 1,5x0,5 cm, na pravém kolenu z vnitřní strany se nachází modřina velikosti 2x3 cm, a na levém kolenu z vnitřní strany se nachází modřina velikosti 2x2 cm, obě zbarvené do modrofialova. Všechny oděrky kůže jsou světle červené barvy.

- fotografie SMS zpráv (č.l. 87-92). Jedná se o fotografie SMS zpráv z mobilních telefonů předložených Filipem Z. a Kateřinou A. Obě SMS zprávy byly odeslány dne 26.5.2015 z mobilního telefonu Filipa Z. na mobilní telefon Kateřiny A. První SMS zpráva z 6:40 hod.

obsahuje text „ten hajzl tady znásilňuje holku. Já nevím co mám dělat“ následující SMS z 6:42 obsahuje text „to je peklo, já nevím jak to zastavit. Já nechci“.

- odborné vyjádření (č.l. 36-38). Z odborného vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví genetika vyplývá, že na tričku, které poškozené zapůjčil svědek L. a které měla na sobě v době činu a bylo nalezeno v bytě, se nachází skvrna, v níž byl zjištěn profil DNA obžalovaného Davida L. Nelze dále vyloučit, že obžalovaný je rovněž původcem smíšeného biologického materiálu, zjištěného ve velké skvrně na tričku, která se nachází 27 cm od levého bočního švu a 18 cm od dolního lemu. V případě této skvrny však nelze hovořit o úrovni individuální identifikace.

- lékařské zprávy (č.l. 135-137). Jedná se o lékařské zprávy vypracované MUDr. Pavlem T. v rámci sexuologického vyšetření obžalovaného ze dne 13.8.2015. Z těchto zpráv je zřejmé, že u obžalovaného bylo provedeno standardní sexuologické vyšetření včetně vyšetření na PPG. Ve zprávách je konstatováno, že obžalovaný netrpí žádnou sexuální deviací. Vykazuje běžnou heterosexuální reaktivitu a nebyly zjištěny reakce sexuálně agresivního charakteru.

- zpráva o pověsti a opis rejstříku trestů (č.l. 233-234). Z těchto listin vyplývá, že obžalovaný byl projednáván pro přestupek proti veřejnému pořádku, občanskému soužití a proti majetku. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč. Rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci 27. 8. 2015. V opisu rejstříku trestů nemá žádný záznam.

- nájemní smlouva z 1.2.2016, pracovní smlouvy z 21.3.2016 a 29.7.2016. Z uvedených listin vyplývá, že obžalovaný je od 1.2.2016 nájemcem bytu v xxx na xxx ulici a od 29.7.2016 je zaměstnán ve společnosti xxx na pozici druhý tiskař, kdy bezprostředně předtím byl od 21.3.2016 zaměstnán v reklamní agentuře xxx, jako pracovník pro výrobu reklam.

- zpráva kanoistického klubu Olomouc a potvrzení ze dne 16.9.2016. Ze zprávy je zřejmé, že obžalovaný je od dětství členem uvedeného sportovního oddílu. Po asi dvouleté pauze zapříčiněné nesplněním příspěvkové povinnosti se na jaře roku 2016 stal opětovně členem klubu a účastní se jeho běžného života spojeného s rychlostní kanoistikou. Respektuje základní principy mezilidských vztahů a v souvislosti s jeho chováním nebyly zaznamenány žádné excesy, které by závažným způsobem odporovaly zásadám slušného chování nebo sportovní morálky. Ze zmíněného potvrzení Českého svazu dračích lodí bylo zjištěno, že v termínu od 8. do 11. 9.2016 se obžalovaný, jakožto člen reprezentačního výběru ČR účastnil Mistrovství světa národů ICF dračích lodí v Moskvě, kdy posádka, jejíž byl součástí, vybojovala dvě bronzové medaile.

Po provedeném dokazování provedl soud určité úpravy skutkové věty oproti tomu, jak byl skutek popsán v žalobním návrhu. Úpravy skutkové věty odrážejí výsledky dokazování v řízení před soudem a upřesňují popis skutku z hlediska jeho právní kvalifikace. Provedené úpravy skutkové věty nejsou nijak zásadní povahy, kdy došlo pouze k upřesnění některých skutečností. Soud zejména konkretizoval jednotlivé formy fyzického násilí, které obžalovaný užil proti poškozené v souvislosti s překonáváním jejího odporu ve snaze donutit ji k pohlavnímu

styku. Konkrétně bylo ve skutkové větě uvedeno, že poškozená se snažila opakovaně stoupnout z matrace a odejít pryč, což se jí však nepodařilo, neboť obžalovaný ji vždy stáhl zpět. Dále byl doplněn údaj o povalení poškozené na gauč v obývacím pokoji poté, co se poškozená zvedla a chtěla odtud odejít a rovněž bylo upřesněno, jakým způsobem obžalovaný poškozenou nutil k orálnímu pohlavnímu styku. V souvislosti se změnou právní kvalifikace skutku oproti podané obžalobě (viz níže) soud z popisu skutku vypustil údaje týkající se posttraumatické stressové poruchy, kterou poškozená utrpěla.

Provedené důkazy soud hodnotil v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu na základě svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i jejich souhrnu a po takto provedeném hodnocení důkazů dospěl soud k jednoznačnému závěru o tom, že se obžalovaný dopustil jednání, které je popsáno shora ve výroku tohoto rozsudku. Obžalovaný sám v rámci své výpovědi, jakož i svých vyjádření k provedeným důkazům a závěrečné řeči nějak zásadně nerozporoval skutek, který mu byl v obžalobě kladen za vinu, kdy uváděl, že si na předmětné události vůbec nevzpomíná. Obžalovaný ve své výpovědi rovněž uvedl, že je mu líto co se stalo a mrzí ho to. Soud je toho názoru, že důkazní situace v projednávané trestní věci je poměrně přehledná, kdy kromě výpovědi poškozené je zde i výpověď svědka Filipa Z. doplněná SMS zprávami, které tento svědek v době spáchání trestného činu zaslal své přítelkyni Kateřině A. Byť je zřejmý určitý posun ve výpovědi svědka Z. u hlavního líčení oproti přípravnému řízení, tak v kontextu se zajištěnými SMS zprávami je třeba vycházet z toho, že svědek Z. situaci v daném okamžiku vnímal naprosto jednoznačně, pakliže v SMS zprávách hovořil o „znásilňování“ poškozené. Zatímco v trestním řízení svědek Z. vypovídal s určitým časovým odstupem od události (navíc se jedná o kamaráda obžalovaného, kdy v mezidobí došlo i u dalších osob - zejména svědka L. k určitému „posunu hodnocení“ předmětné události) tak SMS zprávy svědek Z. psal v bezprostřední a spontánní reakci na odehrávané události. Pokud svědek Z. u hlavního líčení prezentoval svůj názor v tom směru, že si myslí, že poškozená „šla s obžalovaným z počátku určitě dobrovolně“ tak toto tvrzení soud v kontextu s výpovědí poškozené hodnotí jako účelové, neboť sám svědek Z. k dotazu předsedy senátu u hlavního líčení uvedl, že v daný okamžik byl velmi opilý a chtělo se mu spát, kdy pouze periferně zahlédl, že obžalovaný s poškozenou odchází do vedlejší místnosti, aniž by se k tomu byl schopen nějak blíže vyjádřit. Věrohodnost výpovědi poškozené je potvrzována závěry znalců zkoumajících její duševní stav, kdy u ní byla jednoznačně diagnostikována posttraumatická stressová porucha jako důsledek prožitého traumatu a současně u ní bylo konstatováno zachování psychologických kritérií obecné a specifické věrohodnosti. Závěry znalců v tomto směru korespondují i výpověďmi poškozené, její matky a jejího druha. Rovněž drobná poranění kůže poškozené, která byla zajištěna v rámci její prohlídky policejním orgánem dne 26.5.2015 odpovídají popisu události, tak jak jej poškozená uvádí.

Jednání obžalovaného popsané ve výroku rozsudku soud právně kvalifikoval jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí mimo jiné ten, kdo jiného násilím donutí k pohlavnímu styku. Pohlavním stykem se zde rozumí jakékoliv ukájení sexuálního pudu pachatele na těle druhé osoby. Za násilí se ve smyslu § 185 odst. 1 tr. zákoníku

považuje použití fyzické síly ze strany pachatele za účelem překonání nebo zamezení vážně míněného odporu znásilňované osoby a dosažení pohlavního styku proti její vůli. Za takové násilí je třeba v projednávané věci považovat především překonávání odporu poškozené, která se kromě slovního nesouhlasu jednání obžalovaného bránila tak, že se snažila opakovaně zvednout z matrace načež byla vždy obžalovaným stržena zpět, poté byla uhozena rukou do obličeje, následně byla obžalovaným tažena za ruku z koupelny do obývacího pokoje, kde ji opakovaně povalil na gauč a snažil se ji roztáhnout nohy a následně ji stiskem ruky přinutil otevřít ústa a uchopením hlavy ji nutil k orálnímu pohlavnímu styku. Je zřejmé, že obžalovaný při tomto musel použít určitou fyzickou sílu k tomu, aby překonal zmíněnou obrannou aktivitu poškozené.

Znakem kvalifikované skutkové podstaty podle § 185 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku je spáchání uvedeného činu souloží nebo jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží. Za jiný obdobný pohlavní styk je považován pohlavní styk, který je způsobem provedení a svou závažností srovnatelný se souloží, přičemž závažnost je třeba hodnotit především z hlediska jeho psychických a fyzických následků pro oběť. Z těchto hledisek je v soudní praxi za takovýto hodnocen mimo jiné orální pohlavní styk (v projednávaném případě felace), kdy v rámci popsání skutkového děje je třeba za jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží považovat i to, když obžalovaný nutil poškozenou, aby mu třela pohlavní úd rukou.

Z hlediska formy zavinění platí, že ke spáchání trestného činu znásilnění je třeba v základní skutkové podstatě uvedené v § 185 odst. 1 tr. zákoníku úmyslného zavinění, zatímco ve vztahu ke kvalifikovaným skutkovým podstatám postačuje i zavinění nedbalostní. Soud dospěl k závěru, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém. Závěr o úmyslném jednání obžalovaného, a to v přímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, opírá soud o to, že obžalovaný znal všechny rozhodné skutečnosti a ze způsobu jeho jednání je evidentní, že chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoníku porušit zájmy chráněné tímto zákonem. Z hlediska otázky přičetnosti obžalovaného, jakožto jedné z obecných podmínek trestní odpovědnosti bylo zjištěno, že rozpoznávací i ovládací schopnosti obžalovaného byly v době spáchání trestného činu sice v důsledku předchozí konzumace alkoholu a psychoaktivních látek do určité míry sníženy avšak v obou případech byly zachovány.

Oproti podané obžalobě soud v projednávaném případě neshledal naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Zákonným znakem této kvalifikované skutkové podstaty je to, že pachatel způsobí takovým činem těžkou újmu na zdraví. Z odůvodnění podané obžaloby je zřejmé, že posttraumatickou stressovou poruchu, kterou poškozená v důsledku jednání obžalovaného utrpěla, státní zástupkyně hodnotila jako těžkou újmu na zdraví s tím, že se jedná o vážnou poruchu zdraví spočívající v delší době trvající poruše zdraví (§ 122 odst. 2, písm. i) tr. zákoníku).

Z ustanovení § 122 odst. 2 tr. zákoníku vyplývá, že naplnění pojmu způsobení těžké újmy na zdraví je vázáno na dvě podmínky, které musí být splněny zároveň. Jedná se o podmínku, že jde o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění a podmínku že újma na zdraví musí odpovídat alespoň jednomu z taxativně uvedených typů v § 122 odst. 2, písm. a) – i) tr. zákoníku.

Vážná porucha zdraví znamená velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného. Za delší dobu trvající poruchu zdraví se považují vážná porucha zdraví, nebo vážné onemocnění, které omezují způsob života poškozeného nejméně po dobu šesti týdnů. Za těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku se přitom považuje nejen delší dobu trvající vážná porucha fyzického zdraví ale i zdraví duševního popřípadě delší dobu trvající vážné duševní onemocnění (viz např. R 9/1981-II., R 51/1983).

Při posuzování toho, zda se v případě posttraumatické stresové poruchy na zdraví jedná o těžkou újmu na zdraví nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že porucha na zdraví je dlouhodobého charakteru, ale je třeba zohlednit i další související skutečnosti, jako například délku léčby psychické poruchy, omezení způsobu života poškozené, jeho formy a podobně. V souvislosti s hodnocením posttraumatické stresové poruchy jako těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku soudy opakovaně konstatovaly, že to, zda utrpěná posttraumatická stresová porucha naplňuje kritéria závažné poruchy zdraví je odvislé od toho, jak intenzivně a po jakou dobu poškozenou osobu omezovala v běžném způsobu života (především v oblastech pracovního, rodinného a společenského života - viz např. usnesení NS ČR 6Tdo 520/2016). Přitom je třeba vzít v potaz, že na duševní poruchu poškozené osoby nelze vztáhnout stejná hlediska, jaká se uplatní na tělesná poranění, neboť postižení psychiky poškozené osoby a z toho vyplývající omezení je naprosto rozdílné povahy a projevuje se ve zcela jiné oblasti života, než v případě tělesných zranění osoby (viz např. usnesení NS ČR 4Tdo 1296/2015).

V projednávaném případě dospěl soud k závěru, že poškozená v důsledku jednání obžalovaného sice utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu, nicméně nejde o tak těžkou poruchu duševního zdraví, aby bylo možné ji kvalifikovat jako těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, která je znakem kvalifikované skutkové podstaty trestného činu znásilnění podle § 185 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že soud v žádném případě nehodlá nějak bagatelizovat psychickou poruchu, kterou poškozená v důsledku jednání obžalovaného utrpěla. Ze znaleckého posudku a výpovědi znalců, kteří posuzovali duševní stav poškozené, je patrné, že v důsledku jednání obžalovaného se u poškozené skutečně rozvinula posttraumatická stresová porucha, která se projevovala především úzkostně-depresivní reaktivitou, narušením spánku, znovuprožíváním traumatických událostí ve vzpomínkách a snech, vyhýbavým jednáním a narušením sexuální aktivity. Znalci konstatovali, že symptomy posttraumatické stresové poruchy byly u poškozené zjištěny v rámci jejího vyšetření znalci dne 26.2.2016. Uvedený závěr koresponduje s výpovědí samotné poškozené, která opakovaně uvedla, že zpočátku měla problém především se spaním a s tím, že se bála sama chodit z domu. Poškozená uvedla, že tyto problémy měla zhruba jeden měsíc a postupně docházelo k zlepšení jejího psychického stavu. U hlavního líčení poškozená uvedla, že si na událost občas vzpomene a asi jednou za měsíc se jí o tom zdá sen, který ji vzbudí ze spaní. Dále uvedla, že je jí nepříjemný kontakt s lidmi, kteří byli tehdy s ní v bytě. Svědci zmínili situaci, kdy asi před měsícem poškozená zahlédla náhodně ve městě svědka Filipa Z., což ji značně rozrušilo, tak, že dokonce musela jít jiným směrem. Výpověď poškozené koresponduje se svědeckou výpovědí její matky Pavly K. a svědka Zdeňka V., druha matky poškozené, kteří rovněž jako dobu, kdy měla poškozená nejvýraznější psychické problémy, uváděli zpravidla dobu kolem jednoho měsíce od předmětné události.

Samotná skutečnost, že se poškozená vyhýbá kontaktu s obžalovaným a dalšími osobami, které se tehdy nacházely v předmětném bytě, stejně jako jí nedělá dobře, když se mluví o znásilnění, je podle názoru soudu logická a obecně se jedná o vcelku obvyklou reakci obětí závažné trestné činnosti (nejen sexuálně motivované). V projednávaném případě se nepochybně jednalo o traumatizující zážitek, na který poškozená nezapomene do konce života (stejně jako naprostá většina znásilněných žen) a rovněž lze předpokládat, že k osobě obžalovaného bude mít trvale negativní vztah a kontaktu s ním se v budoucnu bude vždy vyhýbat, resp. tento jí bude velmi nepříjemný (srov. usnesení NS ČR 7 Tdo 1093/2014). V tomto směru lze také připustit zvýšený situační stres, ke kterému obecně u obětí trestné činnosti dochází v souvislosti s událostmi, které jim opakovaně připomínají prožité trauma, případně jim dokonce hrozí opětovné setkáním s osobou pachatele (vyšetření znalci v trestním řízení, účast poškozené u hlavního líčení a podobně). Právě uvedené psychické reakce jsou typické u obětí závažných trestných činů (např. obětí trestného činu znásilnění). Soud se proto velmi pečlivě zabíral posouzením toho, jakým způsobem a nakolik intenzivně samotná posttraumatická stresová porucha omezovala poškozenou v obvyklém způsobu života, a to zejména v již zmiňovaných oblastech pracovního, rodinného a společenského života.

Z výpovědi poškozené v přípravném řízení (její výslech byl realizován 30.6.2015) vyplynulo, že cca týden po spáchání trestného činu byla s kamarádem v Olomouci na Poděbradech, což zdůvodnila tím, že ji kamarád „vytáhnul“ z domu, aby někam šla. Uvedené podle názoru soudu svědčí nejen o tom, že poškozená se s pomocí kamarádů snažila překonat pro ni náročné období, ale také o tom, že i v době nejvážnějších psychických problémů (několik dní po svém znásilnění) byla schopna za pomoci druhé osoby takové aktivity, která spočívala nejen v opuštění domu, ale i přemístění na jiné místo (z Nákla do Olomouce), do lokality, kde se obvykle pohybuje větší množství osob. Zjevně se tedy nejednalo o situaci, kdy by poškozená byla v důsledku prožitého traumatu naprosto paralyzovaná tak, že by krátce po spáchání trestného činu nebyla např. schopna vůbec vycházet z domu (ať už sama, nebo v přítomnosti dalších osob). To do určité míry koresponduje s výpovědí svědka V. z přípravného řízení, kdy svědek uvedl, že poškozená „asi tři dny potom nechtěla chodit“ ven a on osobně na ní jinak nějaké velké změny nepozoroval. Poškozená sama v rámci svého výsledku dne 30.6.2015 dále uvedla, že v mezidobí od toho, co byla obžalovaným znásilněna, již měla pohlavní styk s jiným mužem. Je tedy zřejmé, že byť byl psychický stav poškozené v důsledku jednání obžalovaného narušen, tak současně byla schopna dobrovolného pohlavního styku s jiným mužem. Soud je toho názoru, že není významné to, z jakého důvodu poškozená v průběhu cca jednoho měsíce poté, co byla znásilněna, měla dobrovolný pohlavní styk s jiným mužem (ať už to bylo ve snaze překonat narušenou intimitu, jak o tom hovořil u hlavního líčení znalec psychiatr, nebo z nějakého jiného důvodu), ale rozhodující je to, že psychický stav poškozené nebyl natolik vážný, že by jí byť krátkodobě zcela bránil v intimním životě, i když tento byl nepochybně, zejména v prvopočátku, narušen. V případech znásilnění bývá přitom poměrně časté to, že oběti této trestné činnosti mají následně mnohem delší dobu značně vyhýbavý, či rezervovaný vztah k intimnímu životu, který často bývá velmi výrazně narušen a i do budoucna problematický. V této souvislosti je třeba dále uvést, že poškozená před soudem uvedla, že zhruba po měsíci od znásilnění si „našla kluka“, se kterým byla asi dva měsíce a poté se seznámila s přítelem, se kterým žije doposud. Ohledně vlastního sexuálního života poškozená u hlavního líčení vypověděla, že v současnosti nemá v této oblasti žádné problémy, pouze zpočátku měla odpor k orálnímu sexu, jiné sexuální praktiky jí

nevadily. Pokud tedy byla znalci v souvislosti s diagnostikovanou posttraumatickou stresovou poruchou konstatována narušená sexuální aktivita poškozené, a to zejména v tom směru, že poškozená prožívala v oblasti sexuality odcizení intimity, tak současně nelze hovořit o tom, že by jednání obžalovaného vyvolalo nějaké závažnější následky v oblasti sexuality poškozené.

Co se týče omezení v oblasti rodinného a pracovního života, tak k tomu je třeba uvést, že ke spáchání trestného činu došlo krátce poté, co poškozená ukončila studium na gymnáziu, kdy ona sama uvedla, že po maturitě již neměla další studijní ambice a nehlásila se proto na žádnou další školu. Poškozená je svobodná a bezdětná, v době spáchání trestného činu žila v domě se svojí matkou a jejím přítelem. Poškozená uvedla, že asi dva měsíce po inkriminované události se odstěhovala z bytu od matky a bydlela v Olomouci u přátel, a to z toho důvodu, že si chtěla žít po svém a užívat si života. Z uvedeného je rovněž patrné, že poškozená byla v té době v takové duševní kondici, že byla schopna sama a dobrovolně opustit rodinné zázemí, které jí poskytovala především matka, dokázala tedy bez větších problémů změnit prostředí každodenního života s tím, že motivem této změny byla snaha poškozené o jakousi „životní emancipaci“. Bylo rovněž prokázáno, že po nějaké době poškozená začala pracovat v kasínech, kdy nejprve vyplácela výhry z automatů a následně pracovala jako krupíérka. Poškozená tedy prokazatelně v horizontu několika měsíců po spáchání trestného činu začala pracovat v zařízeních, kde byla nepochybně v každodenním kontaktu zejména s cizími muži, tuto práci si sama zvolila a byla jí schopna. Soud je proto toho názoru, že zjištěná posttraumatická stresová porucha poškozenou nějak zásadně neomezovala ani v jejím rodinném ani v pracovním životě.

Další významnou skutečností, kterou je třeba v souvislosti s hodnocením závažnosti posttraumatické stresové poruchy, kterou poškozená utrpěla, zmínit, je fakt, že poškozená za celou dobu nevyhledala odbornou psychiatrickou či psychologickou pomoc a přesto u ní dle znalců dochází k velmi dobrému odeznívání posttraumatické stresové poruchy. Poškozená sama uvedla, že nabídnuté psychologické pomoci nevyužila, neboť věřila tomu, že situaci sama zvládne (což se také skutečně stalo) a z vyjádření znalců je zřejmé, že psychiatricko-psychologická intervence v případě poškozené nebyla nezbytná, byť by nepochybně přispěla k ještě lepšímu (rychlejšímu) odeznívání posttraumatické stresové poruchy. Znalec psychiatr v této souvislosti u hlavního líčení uvedl, že v projednávaném případě se sice nejednalo o bagatelní, ale ani o mimořádně závažnou formu posttraumatické stresové poruchy, u které by byla zcela nezbytná psychiatrická intervence. Znalec konstatoval, že v daném případě by posttraumatickou stresovou poruchu, z hlediska jejích dopadů na psychiku poškozené, hodnotil jako středně závažnou.

Podle názoru soudu nelze automaticky každou posttraumatickou stresovou poruchu kvalifikovat jako těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, byť z povahy a psychiatrického vymezení samotné posttraumatické stresové poruchy vyplývá, že se v podstatě vždy jedná o psychickou poruchu, která rozsahem doby svého trvání významně přesahuje zmiňovanou hranici šesti týdnů. Vždy je třeba pečlivě hodnotit konkrétní závažnost posttraumatické stresové poruchy, kterou poškozená v důsledku jednání pachatele utrpí. Jak již bylo uvedeno shora, aniž by soud chtěl jakkoliv bagatelizovat psychickou poruchu, kterou poškozená jednáním obžalovaného objektivně utrpěla, dospěl k závěru, že v projednávaném případě nejde o tak těžkou poruchu duševního zdraví, aby ji bylo možno posuzovat jako těžkou

újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, svojí závažností srovnatelnou s ostatními formami těžké újmy na zdraví obsaženými pod písmeny a) až h) citovaného zákonného ustanovení (srov. shodně usnesení NS ČR 7 Tdo 1093/2014). Z výše uvedených důvodů soud oproti podané obžalobě nekvalifikoval jednání obžalovaného jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, ale toliko jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku.

V rámci úvah o trestu vyhodnotil soud všechna kritéria uvedená v § 38 a § 39 tr. zákoníku. Jednáním obžalovaného byl porušen zájem společnosti na ochraně práv člověka na svobodném rozhodování o svém pohlavním životě.

K osobě obžalovaného bylo z opisu RT zjištěno, že tento nebyl doposud soudně trestán. Ze zprávy o pověsti z místa trvalého bydliště vyplývá, že obžalovaný byl uznán vinným ze spáchání několika přestupků a to přestupků proti veřejnému pořádku, občanskému soužití a proti majetku, kterých se dopustil v lednu a únoru 2015, tedy ještě před spácháním projednávaného trestného činu. Je tedy zřejmé, že obžalovaný se dopustil několika přestupků relativně krátce před tím, než se dopustil projednávané trestné činnosti a nelze proto hovořit o tom, že by před spácháním trestného činu vedl řádný život (byť doposud nebyl soudně trestán). V souvislosti s hodnocení způsobu předchozího života obžalovaného je třeba poukázat i na jím zmiňovanou několikaletou konzumaci drog a alkoholu, které také nezapadají do obrazu vedení řádného života. V souvislosti s předchozím způsobem života obžalovaného lze jen na dokreslení poukázat i na stav bytu, který obžalovaný v té době užíval, (viz. protokol o ohledání místa činu a pořízená fotodokumentace). To, že se obžalovaný po spáchání trestného činu sám dobrovolně podrobil léčení ze závislosti na alkoholu a drogách, stejně jako to, že má v současnosti zajištěno bydlení, je řádně zaměstnán a sportuje, je nepochybně pozitivní skutečností (která skýtá nadějnou perspektivu jeho budoucího vývoje a je tedy především ve prospěch jeho samotného), na druhé straně se nejedná o nějaké mimořádné ani dlouhodobé počínání obžalovaného, které by mělo mít zásadní vliv na úvahy o trestu.

Pokud se jedná o projevy lítosti obžalovaného v průběhu trestního řízení, tak se jednalo o pouhé slovní proklamace, kdy obžalovaný se poškozené osobně neomluvil a to ani bezprostředně po jejím výslechu v rámci hlavního líčení, kdy měl prostor k tomu, aby se vyjádřil k její výpovědi. Rovněž nebylo zaznamenáno, že by obžalovaný učinil nějaké jiné vážně míněné projevy lítosti, například, že by již dříve poškozené zaslal omluvný dopis, poukázal jí nějakou finanční částku jako formu odškodného apod. Soud tedy v případě obžalovaného neshledal žádné polehčující okolnosti.

Při úvaze o druhu a výměře trestu soud dále přihlédl zejména k okolnostem projednávaného případu a způsobu spáchání trestného činu. Bylo prokázáno, že průběh projednávané události měl určitý vývoj, kdy obžalovaný zneužil situace, vyplývající z toho, že poškozená přespala po společné oslavě v bytě, který v té době rovněž užíval. Pokud bylo obžalovaným a svědky L. a Z. naznačováno, že se snad poškozená v průběhu noci měla chovat nějak nepřístojně nebo dokonce vyzývavě (svědci shodně mluvili o tom, že před nimi chodila oblečená jen v tričku a kalhotkách, svědek Z. před soudem uvedl, že si myslí, že to poškozená ze

začátku sama chtěla), tak je třeba tyto úvahy odmítnout. Sám svědek L. před soudem k dotazu uvedl, že poškozená se v průběhu noci k dalším klukům nechovala nějak vyzývavě a ani mezi nimi nedocházelo k žádným intimnostem. Poškozená uvedla, že v noci po jídle jí bylo špatně a zvracela a navíc měla menstruaci. O tom, že se ze strany obžalovaného nejednalo o jednání, které by bylo nějak bezprostředně vyprovokované aktivitou poškozené, svědčí i fakt, že obžalovaný v noci z bytu odešel do baru, vrátil se až v brzkých ranních hodinách a začal ihned atakovat rozespalou poškozenou. Je přitom zřejmé, že obžalovaný v páchání trestného činu pokračoval i poté, co mu poškozená opakovaně dávala najevo svůj nesouhlas a to jak slovně tak fyzicky. Bylo prokázáno, že obžalovaného od dalšího jednání neodradilo ani to, když se poškozené podařilo odejít do koupelny, odkud se snažila telefonem přivolat pomoc a nadále pokračoval v násilném jednání vůči poškozené. Ze strany obžalovaného se tedy nejednalo o jednorázový atak poškozené, ale naopak ve svém protiprávním jednání pokračoval až do uspokojení svých požadavků.

Z hlediska následků trestné činnosti je třeba poukázat na již zmiňovanou posttraumatickou stresovou poruchu, kterou poškozená objektivně utrpěla v důsledku jednání obžalovaného. Tato skutečnost byla v rámci řízení před soudem bezpečně prokázána jak znalci, tak i výpověďmi poškozené a dalších svědků. Bylo již shora uvedeno, že soud sice nepovažuje zjištěnou posttraumatickou stresovou poruchu za natolik závažnou poruchu zdraví, aby ji bylo možné klasifikovat jako těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, na druhé straně je zřejmé, že tato psychická porucha jednoznačně negativně ovlivnila běžný způsob života poškozené, a to zejména v období bezprostředně následujícím po spáchání trestného činu (viz. výše), kdy některé symptomy této duševní poruchy do určité míry stále přetrvávají (občasné vzpomínky na událost a děsivé sny, psychické rozrušení nejen při náhodném setkání s obžalovaným, ale i s dalšími osobami, které byly tehdy přítomny v bytě). Tuto skutečnost soud vyhodnotil jako přitěžující okolnost ve smyslu § 42 písm. k) tr. zákoníku, neboť obžalovaný trestným činem takto způsobil větší škodlivý následek právě ve formě zjištěné posttraumatické stresové poruchy, kterou poškozená v důsledku jeho jednání utrpěla.

Z hlediska míry zavinění obžalovaného platí, že tento jednal v úmyslu přímém a trestného činu se dopustil pod vlivem alkoholu a omamných a psychotropních látek s jejichž účinky byl z minulosti dobře obeznámen. Nebylo zjištěno, že by spáchání trestného činu předem zvažoval nebo dokonce plánoval. Motivem jeho jednání byla aktuální snaha uspokojit vlastní sexuální pud.

Po vyhodnocení všech shora uvedených skutečností uložil soud obžalovanému jako spravedlivý trest podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku, a to trest odnětí svobody v trvání 4 roků, tedy v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby, která je stanovena v rozmezí od dvou do deseti roků. Pro výkon trestu zařadil soud obžalovaného podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou, kdy se jedná o odsouzení pro úmyslný trestný čin k trestu odnětí svobody převyšujícímu tři roky a soud současně neshledal důvody k tomu, aby obžalovaného podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařadil pro výkon trestu do věznice jiného typu.

Soud dále obžalovanému podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zákoníku uložil ochranné léčení protialkoholní a protitoxikomanické v ambulantní formě. Jak již bylo uvedeno, obžalovaný

se trestného činu dopustil pod vlivem alkoholu a rovněž po předchozí konzumaci omamných a psychotropních látek (obžalovaný v průběhu večera kouřil marihuanu a u hlavního líčení v kontextu s objektivním nálezem metamfetaminu v jeho krevním vzorku připustil i možnost užití pervitinu), přičemž znalci u něj konstatovali škodlivé užívání až závislost na alkoholu a psychoaktivních látkách. Pokud obžalovaný hovořil o tom, že se v mezidobí dobrovolně podrobil léčení závislosti na alkoholu a drogách, tak znalci u hlavního líčení k tomu uvedli, že se jedná nepochybně o pozitivní počín, avšak pouze o počáteční krok, kdy pro to, aby bylo možné uvažovat o úspěšné abstinenci, lze v případě obžalovaného hovořit až po dvou letech abstinence a o abstinenci, která má určitou odolnost, asi až po deseti letech. Dle znalců je uložení ochranného protialkoholního a protitoxikomanického léčení z hlediska ochrany společnosti vhodné, přičemž s ohledem na intenzitu závislosti a postoj obžalovaného postačuje uložení ochranného léčení v ambulantní formě. Soud proto rozhodl o uložení ochranného léčení tak, jak je uvedeno výše.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci.

O odvolání přísluší rozhodovat Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání musí být v uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch, nebo neprospěch obviněného.

Olomouc 14.10.2016

Za správnost vyhotovení:
Bc. Klára Zdařilová

JUDr. Aleš Vašků v. r
předseda senátu